54e jaar. — Nr 155. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 14 December 1907.

Men schrijft in te Tongeren bij V. POLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, 'donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week :	6 fr.	per jaar.
Twee - -	5	-
Een - -	4	-

Een blad afzonderlijk 10 centiemen

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

Tombola van den Volksbond Sint-Maternus

GROOT LOT : **1000 FR.** Trekking op Donderdag 26 December (2de Kerstdag) om 3 uren namiddag, in de groote zaal der Concordia.

Eene schoone melkkoe, naaimachien, velo, huismeubelen, enz. enz. enz.

Prijs van 't nummer : 10 centiemen.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 14 DECEMBER 1907

DE PLICHTEN VAN DE VROUWEN der Werklieden.

Nadat reeds zooveel over plichten en veel meer over de rechten der werklieden geschreven is, zij het ons veroorloofd heden een artikel te plaatsen over de *plichten*, die de vrouw der werklieden te vervullen heeft, om op hare beurt mee te werken ter oplossing der Sociale Kwestie.

Men spreekt in de laatste jaren over dalen en heggen, dat de vrouw geëmancipeerd moet worden. Men weet, wat de *Socialisten* hieronder verstaan.

Ook wij zijn in zekeren zin voor emancipatie der vrouw — maar *niet* in dien zin, dat wij de vrouwenkiesrecht willen geven, politieke spreekbeurten laten vervullen, postjes najagen, in sociale advieskwesties zitting nemen en dergelijke dwaasheden of ergere meer, neen, in dien zin *niet* ; maar wij zouden de emancipatie der vrouw willen in *dien* zin, dat zij, zooveel mogelijk, ontrukt wordt aan de verpestende atmosfeer der fabrieken, waar ze, ons inziens, niet thuis behoort, dat ze verschoond bleef van dien overlast van werk, waartoe zij niet geroepen en die haar onweerdig is, wij zouden haar willen ontslaan van die slavernij, die op haar drukt en die, bij al het zoet gekweel der socialistische radbrakers, in eene socialistische maatschappij, nog zwaarder, nog drukkender, nog doodender en vooral nog verlagender wordt ; — wij willen hare emancipatie, maar slechts in zoover, dat wij de vrouw, de moeder willen terugschenken aan haar huis, aan hare kinderen in zoover, dat wij haar willen herstellen in hare oorspronkelijke weerdigheid, als de gezellin van den man, als het middenpunt der liefde, als de ziel der familie, het leven, de poëzie van den huiselijken haard.

Ja, in *dien* zin moet de vrouw geëmancipeerd worden, moet de vrouw aan de familie teruggegeven worden opdat *ze — en hier komen wij aan hare* PLICHTEN — zorge, dat haar huis, kamer, netjes, proper, zindelijk, in orde zij ; dat er, zoo mogelijk, een paar bloemen, een paar planten, zuivere gordijntjes enz. enz. de kamer sieren, opdat de man, de vader aangetrokken worde thuis te blijven, omdat hij het gezellig vindt ; opdat hij zijn geluk zoeke bij zijne kinderen, in plaats van in herbergen en kroegen zijne ontevredenheid, zijne lusteloosheid, zijn verdriet door jenever of bier te smoren !

De vrouw, de moeder moet thuis blijven, en niet in de fabriek werken, of op straat slenteren of haar tijd met bouzelen of kollieprantjes verspelen, opdat zij de kinderen verzorge, hare kleeren repareere en proper houde !

Hoeveel geld toch wordt er verkwoeid door zorgeloosheid en slordigheid der moeder ?

Hoe komt het dat zooveel kinderen over straat rondslenteren met gescheurde kleeren en als 't ware in lompen gehuld ?

Altijd uit armoede en gebrek ?

Neen, waarachtig neen. Maar wel, om dat de moeder *nooit thuis is*, of te *vermoeid* om hare plichten jegens hare kinderen te vervullen, na een voor haar vermoeien len dag !

Waarom zijn dikwijls nog goede kleeren onmiddelijk stuk, ja, nieuwe kleeren direct kapot of smerig of versleten ?

Alweer omdat de moeder niet was, waar ze zijn moest.

Er is meer.

De vrouw, de moeder moet *thuis* zijn, opdat ze hare kinderen *opvoede* in eer en deugd en godsdienst.

Niet het onderwijs geeft oo de eerste plaats de *opvoeding* maar de *godsdienstige opvoeding*, die het kind leert bidden, zijne fouten verbeteren, het vermaant met moederlijke liefde gepaard van moederlijke strengheid.

Ziedaar U we plichten, o moeder, ziedaar eene roeping verheven en schoon !

Wanneer gij naar eer en plicht en geweten aan deze roeping beantwoordt, dan zal een groot gedeelte der sociale kwestie opgelost zijn ; dan zal er vreugde en vrede in uwe nederige woning heerschen, dan zal ware, oprechte, teedere kinderliefde U loonen voor uwe moeite, U troosten in uwe armoede, U sterken in uw lijden ; dan zal uw man gelukkig zijn en sterk in den strijd om zich een menschwaardig bestaan voor zich en zijn familie te verschaffen.

't Is Oorlog !

« 't Is oorlog !.... o ? weest maar gerust. 't is slechts op het papier ! Vier ellendige artikels om één enkel af te breken ; drie man tegen één. .. bijna een halve dozijn, en dat, om wat heiden !... zin bevreest ? Maar wat moet het toch geven, zoo eens een woordje gerept wordt door een geleerde, wiens gezag bijna onbetwist is, dan wordt toch zeker een half leger vrienden en kennissen tegen hem opgeroepen ?

Van onze geleerdheid hebben wij nergens gewaagd, als wij de gedachten deelen van personen die veel meer zijn dan wij, hebben wij nog geen recht om een beleeden mon genoemd te worden Of mag misschien iemand die een tooneelspel geschreven heeft, zich den naam toekennen van een Shakespeare ? Wij zijn niet geleerd maar toch slim genoeg, om niet ter schole te gaan bij jonge heertjes die niets anders kennen dan brave, deftige lieden beschimpen en uitschelden !

Nooit is het ons in den geest gekomen, te beweren dat Kloos eene nulliteit is ; over Kloos' leering kan men veel, heel veel zeggen. Wat Vosmaer betreft dien men als den eersten voorgangers der Tachtigers mag aanschouwen. Vosmaer zal niet altijd met de schrijver van 11 Juillet romanschreuels, het eens zijn, edoch hier steekt de kwaadwillen ? Wij beuelen standvb dat er een verschil bestaat tusschen een dichter en een rijmelaar. Voorzeker van oorspronkelijkheid te spreken — o zeker, oorspronkelijk zijn zij, zieluier :

« HET STERVENDE KIND »

naar 't ong. door N.A.V. (N. Ambor U. BSL)

« Vergeef me, Vaderlief, vergeef me,
« Ween toch zoo niet, het doet mij pijn.
« O kus mij, vader, ik ga rusten.
« 'k Zal weldra bij mijn moeder zijn ! »

wie het laatste woord van 't derde vers en vier en vijfen in het vierde vers verandert, heeft een heel uit het gedicht van een onze burgersch dichters ; toevallig verder te gaan en te zien of een dichter tot de ouden of tot de nieuwe school behoort, dient men eerst te bewijzen dat onze burgersche dichters werkelijk « dichters » en geen « verzenmaakselaars » zijn. Een dichter behoeft geenzins een geleerde te zijn, maar een rijmelaar is volstrekt geen dichter !

Dat een dichter een goed, verzen kan schrijven als een ander, trekken wij geen ongelijk in twijfel, maar een stukjeel die mooi verzen leest en een stukjeel die prullen schrijft : is heel iets anders ! Men ziet zelve vindt het veel interessanter, een penatje te bouden over Kloos, Huiuc en Verhaeren ; wij hebben niet recht te vragen waar die aanhalingen vandaan komen ... dit alles echter is hier bijzaak. Bestaten of deze dichters modellen zijn van 2, 3e of van 1e rang, is in dit geval een zijpadje maar om iemand van den rechten weg af te brengen. Als wij spreken van heeren « heiden wij niet immer « knappe heeren » ; zoo in de letterkunde, als de dichterlijke over « dichters » redeken velt, zal bij ongetwijfeld ook het eerst moeten, edoch heft men het over « dramatische dichters » dan zal hij Schiller den voorrang geven ; in de engelsche letterkunde is Shakespeare het grootste dichterlijk genie, bewegt men zich echter in de 18e, 19e eeuw dan zal men niet voorbijlopen van Byron spreken ; anderzijds, als men bij iemands woorden hier en daar iets bezwaarlijk kunst mag ongebonden waar men zijn mast, dat is klaar.... aan blijven wij echter met bij onze toegersch dichters !

Voorzeker, iedereen is vrij te schrijven, wat hij wil, zoolang men niet verplicht iemands verzen te lezen, zoolang heb ik niets tegen te stribbelen. Maar als zeker heertjes zich van hunne zoogezegde « kunst » bedienen om aan te vallen en te bespotten wat ons het dierbaarst is, dan nemen wij ook de vrijheid, hard op te zeggen wat ook denkt van die idiale kunst en niemand zal ons tegen houden onzen dedigen tegen de aanvallen der genien die het geloof laten teeren en zijn voorstanders door het slijk te trekken !

Wij dragen geen menschen ter wereld hart of nijd toe, maar wij blijven beweren dat ieder oopartijdig kunstlieffebber liever een stuk leest uit Vosmaer's « Nanna » of de elegie. Ik weet om bloemen van Kloos, dan het beste sonet van onze toegersche dichters die zoo veel neuktaten tot in de wolken voert : Wat hunne gedeerde artikels aangaat waarin zij de « waarheid » tiet hebben en « de leugen » veroeren, waarin zij anderen verlagen, om hun eigen kwaadwillen personalitie te verheffen, die artikels worden door katholieken veroordeeld en door liberalen beoordeeld zoo, dat zelfs hunne grootste vrienden nogonlangs verklaarden dat het prullen of beliefs zijn.

Wij zijn geen Fabiaans, maar toch staan wij onze overtuiging niet ten achter voor eenigen tijd, om het handje van deze of gene personen ; wij zijn nog minder Pardagnan, erin had waren wij advokaat dan zouden wij toch niet zulke prullen prijzen.

Ons verzoeken om kennis te maken, is ons zeer aandoen, zonder waardigheid en geleerdheid echter, verschijnen wij niet gang voor groote dichters en knappe heeren die hun naam verzwijgen ; ons opstel bewaren als een specimen van een overtuigden katholiek.... die eer is ons voldoende ! Wij zullen trachten onzen naam waardig te dragen !

Vrije Tribuun.

DE TRAMS.

Het laatste argument der voorstanders van het projekt Tongeren-Lauw-Vechmael enz.

Dit argument is teenemaal valsch. De kromme lijn zou minder per dag en per kilometer opbrengen dan de lijn van Beleu. De geldelijke tusschenkomst der gemeenten verminderd van jaar tot jaar. Hetgeen te veel betaald wordt, voor den omweg over Lauw, door reizigers en voor reisgoed, blijft eene eeuwigdurende rente. Deze rente zal grootendeels door Vechmael en Hex betaald worden.

Eenige cijfers.

De verdedigers van de lijn Tongeren-Lauw-Vechmael, enz. hebben al hunne betoogredenen één voor één zien wederleggen. — Nu trachten zij aan eenige gemeentebesturen wijs te maken dat de kromme lijn over Lauw meer zal opbrengen dan de rechte lijn over Beleu. Wij zijn overtuigd dat zij, die de lieden zulks willen opdringen, weteus en willens de waarheid krenken. De kromme lijn zou *een vijfde* meeten meer opbrengen, omdat *zij een vijfde* langer zou zijn dan de rechte.

En dan zouden de beide opbrengsten nog maar gelijk zijn.

Nu stelt zich de vraag of de kromme lijn dat *vijfde meer* zou kunnen opbrengen.

Iemand die de gelegenheid der gemeenten Vechmael, Hex, enz., kent, is overtuigd dat deze lijn zelfs zooveel opbrengst niet kan leveren als de lijn over Beleu. Waarom niet ?

Vechmael zegt : « De omweg over Lauw kost te duur, wij gaan liever te voet. » Hetzelfde is waar voor Hex. De voetgangers van deze twee dorpen zullen dus de opbrengst der kromme lijn niet vermeerderen. Over Beleu is het veel korter, niemand gaat dan meer te voet en de opbrengst vermeerdert. Horpmael, Gutschoven en Veulen gaan nu meest naar St-Truiden ter markt. Zij zullen daar blijven gaan als zij den omweg over Lauw moeten maken om naar Tongeren te komen. Dus deze gemeenten gebruiken voor hunne noodwendigheden slechts een klein gedeelte der lijn : van Horpmael, Gutschoven of Veulen tot Heers. — Veeral vermindering in opbrengst. De vermindering van opbrengst, die wij voor de reizigers komen vast te stellen, zal voor het reisgoed ook bestaan.

Wij mogen daaruit besluiten *dat de lijn over Beleu per dag en per kilometer meer zal opbrengen dan de kromme lijn.* Hieruit volgt redelijkerwijze *dat de tusschenkomst der gemeenten voor de rechte lijn geringer zal zijn dan voor de kromme.*

De hardnekkige voorstanders der kromme lijn (hoeveel zijn er nog wel ?) hebben zelfs niet kromme cijfers de voordeelen dezer lijn niet kunnen bewijzen.

Als laatste redmiddel willen zij de geldelijke tusschenkomst als een schrikbeeld voor de oogen der gemeenteoverheden bewegen.

Wij hebben hooger getoond dat deze tusschenkomst voor de kromme lijn hooger zou beloopen dan voor de lijn over Beleu. Het is insgelijks een feit door de ondervinding bewezen dat *die tusschenkomst van jaar tot jaar vermindert, omdat* eene lijn van jaar tot jaar meer opbrengst geeft.

Er komt dus een tijd dat de gemeenten voor haar aandeel niets meer te betalen hebben. Dat weten de aanhangers der kromme lijn ook wel, maar zij zeggen het niet voort. Zij weten ook dat de kromme lijn altijd zal krom blijven. *Al wat er te veel betaald wordt op de kromme lijn door de reizigers en het reisgoed, zal eeuwig te veel betaald worden.*

Welke gemeenten zullen nu de meeste kosten der kromme lijn moeten dragen ? Dit zijn voorzeker Vechmael, Hex en Horpmael, maar voornamelijk de twee eerste gemeenten, want iedermaal dat de bewoners dezer dorpen naar Tongeren gaan, betalen zij te veel, in alle geval veel meer dan over Beleu. Gutschoven, Veulen en Heers zullen blijven naar St-Truiden gaan, zooals wij hooger geëegd hebben, dus deze dorpen zullen van de kromming geen gebruik maken. Koninxheim en Lauw zullen ook zeer weinig naar Vechmael en verder liggende gemeenten gaan, en bijgevolg de kromme fout niet helpen verbeteren. Vechmael en Hex alleen zullen grooten leels de gebroken potten betalen.

Indien de kromme lijn moest gemaakt worden, zouden de inwoners van VECHMAEL en HEX met eene eeuwigdurende rente betaal worden.

Eenige cijfers zullen onze bewijsvoering nog meer klaarheid bijzetten.

Vechmael met 700 inwoners heeeft circa 130 huisgezinnen. Indien nu, uit *ieder huisgezin*, slechts *alle veertien dagen, één persoon* naar Tongeren ging, zou deze gemeente jaarlijks 130 × 26 × 0.50 fr. — 1690 fr. meer te betalen hebben over Lauw dan over Beleu. Zestienhonderd negentig franken rente zouden de voorstanders der kromme lijn willen doen betalen aan de inwoners van Vechmael : aan de landbouwers aan de marktvrouwen, aan de werklieden, aan de schoolgangers, aan iedereen, behalve aan degen die per rijtuig varen.

1690 fr. betaald door de bijeenkomsten en daarbij nog de tusschenkomst der gemeente.

1690 fr. gespaard door de inwoners van Vechmael indien zij de lijn over Beleu krijgen. Voor Hex, met ongeveer 100 huisgezinnen, zou dit in dezelfde evenredigheid genomen 100 × 26 × 0.50 — 1300 fr. bedragen, 1300 fr. verloren onderweg naar Lauw.

Verloren door ons, door onze kinderen en nakomelingen, verloren tot in de eeuwigheid. Amen.

(Medege leeld.)

BUITENLAND.

Nederland. — DE KONINGIN-MOEDER VAN HOLLAND BIJNA VERSTIKT. — De koningin-moeder Emma is op het Loo bijna verstikt geworden door de uitwazemingen eener kachel, terwijl zij haar middagslaapje deed.

Gelukkiglijk is een dienstknecht in tijds ter plaats gekomen om de koningin te helpen, die reeds begon met het bewustzijn te verliezen.

Frankrijk. — EEN SCHANDAAL IN EEN KRANKZINNIGENHUISTE MARSEILLE. — De oude kapelmeester van den Théâtre des Variétés te Marseille, de heer Taillefait, was op 5 December laatstleden overleden in ongemeen zonderlinge omstandigheden.

Het parket beval een onderzoek, welk zware feiten heeft aan het licht gebracht, ten laste van de bewakers van een krankzinnigenhuis der stad.

Dat onderzoek heeft bewezen dat, in den eersten nacht na zijne opsluiting, de zieke zulkdanige krisis van woedenden waanzin kreeg, dat de hulp van vier bewakers moest ingeroepen worden om hem te overmeesteren.

In den loop der worstelling werd een hunner door den zieke wreedelijk gebeten.

Alsdan hunne koelbloedigheid verliezende, grepen de bewakers den ongelukkige krankzinnige bij de keel en wierpen hem ten grondte.

Deze laatste stond niet meer op.

De plichtigen hebben zonder een enkel woord te zeggen aan den bestuurder van het huis gezegd dat de oude kapelmeester bezwaken was aan eenen bloedoplrang in de hersenen.

Het parket heeft de bewakers te zijner beschikking doen stellen.

— MUITERIJ. — In het centraal werkhuis der vloot te Toulon, klaagden de matrozen sedert eenige dagen over voedsel. Woensdag weigerden zij zelfs te eten, zeggende dat zij sedert vele dagen geen vleesch meer hadden gekregen. Zij wilden ook met aan 't werk terugkeeren. De bevelhebber der artillerie van de vloot is er tusschen gekomen. De matrozen hebben dan het werk hernomen, op beloofde dat er een onderzoek zou worden ingesteld.

— GEVECHT MET DIEVEN. — Dieven hadden te Sèvres de villa van den gemeenteraadsheer M. geplunderd, maar zij werden in het bosch van Chaville door de gendarmen achterhaald, welke een regelmatig gevecht moesten leveren tegen de handieten, die met revolvers schoten, alleer ze te kunnen aanhouden. Een gendarm werd ernstig gekwetst.

— OVERSTROOMINGEN. — Door den overvloedigen regen en het smelten der sneeuw, in de Alpenstreek, is de Rhone op aanzienlijke wijze gewassen.

Woensdag morgend is het waterpeil andermaal aanzienlijk gestegen en thans stroomt het water over de omliggende velden en vlakten.

Duitschland. — VASTGEHAAKT IN EENEN BOOM. — Uit Berlijn wordt gemeld dat 3 officieren van het bataljon der luchtreizigers, in een militairen ballon eene beroerde opstijging hebben gedaan.

De ballon zakte met een ander en bleef haperen aan de takken van eenen boom uit het het Neu-Zittauwoud, bij het kanaal der Oder, aan de Spree.

Langen tijd daarna kwamen de werklieden die aan het kanaal arbeidden. Zij konden de luchtreizigers bevrijden en den ballon losmaken.

De officieren werden niet gekwetst.

— TERECHTSTELLING. — Te Oes is woensdag terechtgesteld de hovenier Kaiser, van Tiergarden, die een 12-jarig meisje schandelijk mishandeld en vermoord had.

Italië. — EEN DRAMA IN EENE MIJN. — In de solfermijn Lercara, bij Palermo, heeft eene gasontplofling plaats gehad.

Vijf mijnwerkers werden gedood.

EEN AARTSPRIESTER VERMOORD. — De aartspriester van Palo, tusschen Rome en Civita-Vechia, de zeer eerw. heer Scheffermier, van Franschen oorsprong, is in vollen dag, in zijne pastorij vermoord geworden, door drie jongelingen uit Rome.

Biefstal was de drijfveer der misdaad.

Het slachtoffer, het lichaam doorploegd door messteken, had de tijd alvorens te sterven om hulp te roepen.

Inwoners van Palo snelden toe en zetten de moordenaars na, die ten slotte werden aangehouden.

Alle drie behooren tot goede Romeinsche familiën.

Engeland. — HET TEMPEEST IN ENGELAND. — Het vreeselijk tempeest dat zondag en maandag heeft gewoed op de Engelsche kust, heeft overal aanzienlijke schade veroorzaakt.

Er hebben groote overstroomingen plaats gehad in het graafschap Yorkshire.

Te Belfast heeft een stortregen groote stoormis verwekt op den openbaren weg en al de kelders onder water gezet.

Te Telland Bay, op het eiland Wight, werd een groot staketsel vernield door de golven.

Maandag morgend is op dezelfde plaats, de telefonische gemeenschap afgesneden.

Amerika. — EEN PARLEMENTSGEBOUW AFGEBRAND. — In den nacht van dinsdag tot woensdag rond 3 ure, heeft een brand de parlementsgebouwen vernield van Nieuw-Zeeland.

Enkel de bibliotheek en het bureel van den eersten minister, werden gered.

— VREESELIJKE RAMP — Uit New-York wordt gemeld dat eene in aanbouwzijnde brug welke over den stroom Susquehanna wordt gelegd, dinsdag schielijk is ingestort. Reeds zijn 11 lijken van onder de puinen gehaald.

BINNENLAND.

BRUSSEL. — Bij het uitvoeren der grondwerken te St-Jans-Molenbeek, had eene groote aardverzakking plaats onder welke een werkman bedolven werd. Toen men hem opgegraven had, was hij dood. De opgraving had twee uren geduurd.

— BRAND IN HET OUDE MANNENHUIS TE ST-GILLIS BIJ BRUSSEL. — Woensdag morgend, te 11 ure, ontstond een hevige schrik onder de kostgangers en het personeel van het Joudangesti ht.

Een brand welke wellicht reeds verscheidene uren smeulde, brak in eens met geweld uit en verspreidde zich naar de zoldering, waar eene groote hoeveelheid linnengoed te drogen hing.

Onmiddelijk werd het noodsein gegeven en weldra snelden de pompiers van St-Gillis ter plaats met ganzch hun materiaal.

Verschillige lansen werden op den vuurgloed gericht, die na een uur werkens, kon overmeesterd worden.

Eene belangrijke hoeveelheid linnen was vernield. Ook het dak van het gebouw heeft veel geleden.

WAVER. ONGEVAL VEROORZAAKT DOOR DE AUTOMOBIEL VAN PRINS ALBERT, 3 PERSONEN GEKWETST. Woensdag morgend om 11 ure had te Waver, ter hoogte van het kasteel van burggraaf Le Hardy de Beaulieu, een droevig automobielongeval plaats. Prins Albert, vergezeld van den graaf de Liedekerke, deed proefnemingen met eenen automobiel, toen deze in botsing kwam met eene kar, waarin een kaaskoopman van Overrijsche en zijne zuster gezeten waren.

De schok was verschrikkelijk. De kar met de inzittenden werd omvergeworpen door de automobiel, die daarna zwaar beschadigd tegen eenen boom vloog, die afbrak.

De prins die geen letsel had, snelde met zijn vriend, den kaaskoopman en zijne zuster, die op den weg uitgestrekt lagen, ter hulp. Men bracht ze binnen in voormeld kasteel, vanwaar ze met de automobiel van burggraaf Le Hardy naar hunne woning werden gebracht, waar ze thans bedlegerig zijn. Ook de chauffeur van den prins ligt thans te bed.

De prins die daarna naar Brussel vertrok, keerde in den namiddag met 2 geneesheeren terug naar Waver.

NAMEN. — MOORD TE OHAY. — In den nacht van dinsdag op woensdag, zijn dieven gekomen in de pachthoeven van M. Libion-Dehoye.

M. Libion, die weduwnaar is, en alleen woont, kwam, met eenen riek gewapend, naar beneden, maar in de keuken komende, werd hij neergeveld door twee schoten, die hem troffen in het hoofd en in de zijde.

Hij stortte neer, terwijl de plichtigen de vlucht namen.

Daags nadien werd hij stervend gevonden in eenen bloedplas, door eenen knecht, die onmiddellijk eenen doktor riep.

Er is niets gestolen. De dieven hebben geen spoor achtergelaten, tenzij een zak, een dolk en een koeivoet.

VERVIERS. — VREESELIJKE DOOD. — Uit Verviers wordt gemeld dat een landlooper, zekere Desideer Dercanne, ongehuwd en 32 jaar oud, zich in den nacht van dinsdag tot woensdag, tusschen de statiën van Rouanne en Coo, op de lijn van Amblève, op vreeselijke wijze heeft om het leven gebracht.

De trein heeft heeft hem op gruwelijke wijze verminkt.

SLEYDINGEN. — RAZERNIJ. — Op het einde der maand September laatst een schapershond den zoon van den bakker Van Kerckvoorde te Sleydingen. Daarna heet hij op Hooiwege de

---

DE ERFENIS
VAN SIR GEORGE

39me VERVOLG.

Hijgend en uitdagend stond zij daar, terwijl de vrouw gehoorzaamde. Zij wachtte totdat ver weg in de eerste gang, — juiyvouw Olney had de deur open gelaten — schuifelende voetstappen en eene schrille stem lord Americ's terugkomst aankondigden. Met een glimlach en eene buiging kwam hij binnen, steeds den hoed onder den arm houdend. Nog eer hij op adem was na het trappenklimmen, lag hij in een houding, die zijn witte zijden kousen het best deed uitkomen.

— Zie aan uwe voeten den gehoorzaamste uwer slaven, mejuffrouw ! riep hij. Hooren was gehoorzamen, gehoorzamen was vliegen ! Indien zij den diamant van Pitt verlangt, of lady Mary's zeepdoosje, of eene nieuwe woordspeling, of... ach ! ik weet zelf niet wat, maar beveel slechts ! Ik zal gaan en het voor u halen, ik laat mij stroopen als het niet waar is !

— Mylord, het is niets van dat alles, antwoordde Julia met vaste stem, olschoon hare wangen gloeiden.

— Hé ? wat ? Zoo ! rammelde hij. Wat is het dan ? Beveel slechts, wat het ook wezen moge.

— Ik geloof, mylord, zegde zij met een zwakken glimlach, dat eene vrouw het voorrecht heeft, altijd van meening te mogen veranderen.

Mylord staarde haar aan. Toen begreep hij, wat zij bedoelde.

— Wat ? schreeuwde hij. Hé ? Bedoelt gij, dat gij mij hebben wilt ? Zeg ! hebt gij mij daarom laten roepen ? Bedoelt gij dat waarlijk ?

Hij zocht naar zijn kijkglas, om haar gelaat duidelijker te kunnen onderscheiden.

— Ik bedoel, begon Julia, en op vaster toon ging zij voort : Ja, dat bedoel ik, indien gij er nog zoo over denkt als een half uur geleden, mylord ?

— Wis en waarachtig doe ik dat ! riep lord Almeric met een sprong van blijdschap. Bij Jingo ! Dat doe ik ! Leve mylady ! Hoerah ! voor mijn schatje ! O, heere ! voor vijf minuten was ik in eene stemming om er een eind aan te maken, en die kereis zouden mij uitgelachen hebben. Ho ! ho ! ging hij voort, met eene kluchtige *pirouet* van triomf, wie het laatst lacht, lacht het best. Maar kom, gij zijt immers niet bang voor mij, lietje ? Ik mag u toch wel een kus geven ?

Julia verbleekte, deinsde terug en stak afwerend de hand uit.

— Drommels ! wij moeten den koop toch bezegelen, kind, zegde hij, zijn best doende om haar te naderen.

Zij dwong zich tot een glimlach, en gaf hem, nog een weinig achteruitredend, hare hand om te kussen.

— Bezegel dien hierop, sprak zij vriendelijk. Gij zult het mij zeker niet kwalijk nemen, mylord. Ik gevoel mij ongesteld, en de dag van gisteren heeft mij zeer aangepakt. Wilt gij zoo goed zijn, mij tot morgen alleen te laten ?

— Tot morgen ! riep hij. Tot morgen ! Maar dat is eene eeuw ! Eene eeuwigheid !

Zij was echter vastbesloten, tot morgen vrij te zijn.

En met een weinig aanhouden kreeg zij haren zin, en ging hij heen.

Op de vleugelen van de overwinning vloog lord Americ den trap af, bij zichzelf de woorden herhaalde, waarmede hij zijn triomf zou aankondigen. Hij vond zijn gastheer en den rector bij elkander in het salon, een spelletje spelend om een shilling.

Beiden vermaakten zich zoo goed mogelijk, in aanmerking genomen, dat Pomeroy verloor, en Thomasson tegen zijn zin speelde.

Het weer was veel slechter geworden.

De lucht was dichtbewolkt, de boomen dropen, en de regen hing in druppels langs het bek. Pomeroy verwenschte het vochtige gat, dat zijn eigendom was, en smachte naar de stad en zijn club. De rector wenschte ontslagen te zijn van zijn gezelschap — en van zijne schulden.

En beiden vermoedden zoo weinig wat er hoven gebeurd was, dat Pomeroy juist drie tegen een tegen zijn vrienden wilde wedden, toen lord Americ kwam binnenhuppelen.

— Wensch mij geluk ! riep hij buiten adem. Hoort gij het Pom ? Zij neemt mij, en ik heb haar gekust ! Zij behoort mij en het geld erbij ! Zij is de mijne !

Thomasson stond op en drukte hem de hand.

— Mijn waarde lord, zegde hij, en zijne stem klonk buitengewoon vol en zacht, zekerder door het vooruitzicht op de vijf-duizend pond, gij maakt mij werkelijk uitermate gelukkig. Ik wensch u geluk ! mylord ! Ik verzeker u, dat het altijd eene groote voldoening voor mij zal zijn, dat ik onder leiding der Voorzienigheid de oorzaak was van hare aanwezigheid hier in huis ! Eene schoone vrouw, mylord, en een... een daaraan geëvenredigd fortuin !

— De schoone vrouw ? Wat zoudt gij dan wel zeggen, als gij nu in mijne plaats waart ? sprak mylord lachend.

— Ik ben er zeker van, haastte Thomasson zich te zeggen, dat gij in ieder opzicht te benijden zijt, mylord.

— Zeg, wat zoudt gij dan wel zeggen ? herhaalde de ander knipoogend. Hij was in den zevenden hemel van verrukking.

Zoover ging dus alles goed en geen van beiden lette erop, dat Pomeroy 't stilzwijgen bewaarde.

Op dit oogenblik zag de rector tevallig op, en Pomeroy's donkere blik trof hem onaangenaam. In zijn zucht om alle ongenoegen uit den weg te ruimen, en hem een wenk te geven, wat er van hem verwacht werd, riep hij schertsend :

— Kom, mijnheer Pomeroy, willen wij eens drinken op mylady, of is het nog te vroeg ?...

Pomeroy stak zijne handen diep in zijne zakken en bewoog zich niet.

— O, ik verzeker en betuig, dat dit zeer onaardig is ! klaagde mylord. Dat verzeker en betuig ik, herhaalde hij driftig. Hoor eens, Pom, als gij haar gekregen hadt, zou ik niet zoo gehandeld hebben !

— Gij hebt haar nog niet, mylord, was het lompe antwoord.

— Maar zij heeft het gezegd, vertel ik u. Zij zegde, dat zij mij hebben wilde.

— Zij zou de eerste vrouw niet zijn, die van gedacht veranderd is, en de laatste ook niet, hernam Pomeroy. Daar kunt gij zeker van zijn, mylord.

Hij mompelde iets van bloedverwantschap van vrouwen en gekken, schopte een hond uit den weg, wierp een stoel omver, en ging brommend de kamer uit.

Lord Americ staarde hem na, en op zijn gelaat lag eene grappige mengeling van ijdelheid en ontsteltenis.

— Bij mijne ziel, Thomasson, zegde hij ten laatste, dat is een harde slag voor hem. Hij moet zich wel verbazend zeker van haar gevoeld hebben. Och ! ging hij grinnikend voort, zachtjes zijne pruik streelend. Pom is een weinig te oud voor de vrouwen. Bovendien is het eene eigenaardige kunst, met die schepsels om te gaan, en die kent Pom niet. Ik viel mij dat ik ze wel beait, Tommy, en Julia — is Julia geen lieve naam ? — Julia denkt er ook zoo over. Och heer ! Ik ken de vrouwen ! Niet aan wat een man beait, maar aan de manieren, die men heeft, ligt het. Daar kunnen die dwaze schepsels niet tegen.

Thomasson haastte zich dit toe te stemmen. Hij was echter een voorzichtiend man : en hoe grooter de teerd-labeid was, waarmee hij den loop der zaken beschuwde en hoe dichter onder zijn bereik de vijf-duizend pond schenen te zijn, des te oongeruster maakte hij zich over Pomeroy's houding.

Hij kon niet nagaan, in welken vorm zijne vijandige gezinheid zich zou vertoonen, en hoe ver die zou gaan. Doch hij vermoedde, dat lord Almeric's overwinning den onderen man tot de overtuiging gebracht had, dat hij het er genaakkelijk zou hebben afgebracht, als de kaarten hem gunstig gewoest waren ; en toen hij een poos later Pomeroy in den diepen diepen in het park zag wandelen, met de handen diep in de zakken van zijnen frak en het hoofd op de borst, toen beefde hij. Hij wist dat wanneer mannen als Pomeroy gaan nadenken, er altijd iemand is, die erbij te kort komt.

Aan tafel vergat de rector voor een poos zijnen angst. Pomeroy zag wel knorrig, maar dat kwam, om dat hij met eene verontschuldiging in zijne maag zat. Een die eruit was, en aangenomen, vervielt hij weer in zijne gewone barsche, onverschillige stemming, zoover dat de dame beneden zou komen en zij op haar gezondheid zouden drinken, en als dit haar niet baviel, zouden zij in ieder geval een toost op haar instellen.

— Ik was vanmorgen een vlegel, mylord, maar ik meende het zoo kwaad niet. Het was alleen lichtgeraaktheid. Gij hebt het geld gewonnen, dus kunt gij edelmoedig zijn.

— En de jonkvrouw, zegde mylord. Waarachtig, gij zijt een goede kerel, Pom. Geef mij de hand. Na het eten zult gij haar zien. Zij zegde wel, morgen, maar ik waag het er op ! Van avond ga ik naar haar toe !

Pomeroy zegde, dat hij het heel aardig vond, en dat hij geen kunsten zou uitzetten.

— Neen, waarachtig niet ! Geen kunsten ! riep mylord, min of meer ontsteld. Olschoon.... — Olschoon het niet waarschijnlijk is, dat ik u zou verdringen, nu gij haar liefde eenmaal gewonnen hebt, zegde Pomeroy.

Hij bukte een weinig om een glimlach van bitteren spot te verbergen, doch hij had die moeite kunnen sparen, want lord Almeric, die nimmer geel helderziende was, was nu verblind door zijne ijdelheid.

— Neen, dat geloof ik ook niet, zegde hij. Ik geloof het niet, Tommy. Geef mij twintig minuten voorsprong, en dan kunt gij mij gerust volgen.

Thomasson liet zich misleiden door de goede luim van zijn gastheer, en begon te gelooven, dat alles nog goed zou afloopen. Er werd dus op de lady gedronken, en nogmaals gedronken En Pomeroy was zoo in zijn schik, dat hij drie of vier flesschen wijn liet hovenbrengen, die een halve eeuw in den kelder hadden gelegen, en voor de derde maal op haar wilde drinken met hokalen en niet met gewone glazen.

Nu gingen Thomasson de oogen open. Hij zag, dat Pomeroy, teruggekeerd tot zijn plan het er op gezet had, den jongen gek dronken te maken. Om drie uren zeven zij aan tafel gegaan ; nu was het nog geen vier, en reeds was de jonge lord rood en een beetje opgezet van gelaat.

Als niemand tusschen beiden kwam, zou hij tegen zes uren onhandelbaar wezen.

Zij aten in de hal, aan de tafel, waarop zij gisteren avond hadden kaart gespeeld, en Jarvey en lord Almeric's knecht bedienden hen.

Toen nu het glas van lord Almeric weer volgeschonken was, wierp de rector dit als bij ongeluk omver, zoodat hij den wijn over zijn eigen broek kreeg, en onder luid lachen van de anderen achter een scherm moest gaan, om zich te laten schoonmaken. Daar stopte hij den bediende een kroon in de hand, en fluisterde hem in, dat hij moest zorgen, dat zijn heer niet dronken werd ; dan kreeg hij er nog een.

Pomeroy zag noch hoorde iets, en vermoedde eerst ook niets. De bediende was een sluwe knaap, handig in het wegmoffelen van volle flesschen. Het duurde een heelen tijd, eer hij een schoon glas vond, en eene flesch had opengetrokken. Hij vulde den bokaal van den gastheer en dien van Thomasson, en hield voor zijn meester slechts een glaasje over.

De volgende flesch, zooals hij brutaalweg verzekerde, smakte naar de kurk, en toen Pomeroy hem voor een leugenaar uitschold, schonk hij hem een vol glas water in. Natuurlijk deugde de wijn niet en moest weggedaan worden ; en olschoon Pomeroy genoeg tegen Jarvey schreeuwde, dat hij de andere flesschen moest ontkurken, bracht de bottelier ze niet vlug genoeg.

De kaas werd opgebracht en weer weggenomen, en lord Almeric was eenigszins minder verhit, dan hij straks geweest was. De rector verheugde zich over het welslagen van zijn list.

Do